

Када бих знао, написао бих апотеозу Николи Милошевићу, академику, књижевном теоретичару, есејисти и писцу, дугогодишњем председнику и почасном председнику Српске либералне странке, чији је оснивач био.

Не могу да се сетим оних речи које би га подигле до заслужених висина. И чему то? Дужност његових пријатеља је да га се сете и у прикладним тренуцима помену, а његова дела говоре о њему као човеку, научнику, уметнику и политичару.

Био је смиреног понашања, а оштар у дијалогу са политичким противницима. Увек га је било пријатно слушати, и када је надахнуто говорио, и када је оштро полемисао. Они који га нису имали као саговорника нису осетили пријатност тог говора, а они што нису читали његова дела, нису осетили виртуозност његових реченица. Поседовао је дар за нарацију и жељу да пренесе на друге све што осећа.

Ми, његови сарадници, памтимо га као одговорног човека и човека који је имао пуно разумевања за друге. Политичка питања, којима се бавио, није разврставао на више и мање важна, већ на она која су приоритетнија, односно, која би требало брже решавати.

Није било питања из политичког и јавног живота а да га се Никола Милошевић није смео дотаћи, добро изанализирати и представити јавности у пуном светлу. Та црта га је красила до краја живота. Посебну храброст испољио је у критици бољшевичке теорије и праксе, што је натерало Јурија Андропова, генералног секретара Комунистичке партије СССР-а да, од политичког врха Србије, затражи предузимање најоштријих мера против овог универзитетског професора. То је било време када је Голи оток вршио своју пуну функцију.

У спомен Николи Милошевићу

Пише: Милован Јеремић
среда, 21 јануар 2009 22:40

Скромност је била још једна његова карактерна црта. Није „тезгарио по белом свету“ да би за свој провод прибавио луксузна кола и још луксузнију вилу на мору, већ је сав свој радни век провео радећи за скромну плату на Филолошком факултету Београдског универзитета.

Скончао је у Београду у скромном стану као што је сав свој живот скромно проживео.

Неколико дана пре него што ће му живот утихнути, дошао је на седницу Главног одбора странке, полако, једва се крећући, сео на прву столицу до које га је донела снага, те изгледом испосника и гласом брижног родитеља и изговорио неколико савета нама, својим пријатељима, који нам још увек одзвањају негде у дубини.

Није се тада дуго задржао, али се више није ни појављивао међу нама. Дуго смо после тог сусрета седели сами ћутећи и осећали да губимо најбољег.

Отишао је Никола Милошевић, али остао је његов сан који нас још увек држи на окупу.